

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci navrhovatele: **S. B.**, zastoupeného M. K., proti odpůrci: **Město Rovensko pod Troskami**, se sídlem náměstí prof. Drahoňovského 1, Rovensko pod Troskami, zastoupeného JUDr. Janem Marečkem, advokátem, se sídlem Apolinářská 6, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - Změna č. 2 územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami,

takto:

- I. Návrh **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Návrhem, který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 22. 7. 2009, se navrhovatel podle § 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení opatření obecné povahy, kterým byla vydána Změna č. 2 územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami, schválená usnesením Zastupitelstva města Rovensko pod Troskami č. 13 ze dne 29. 1. 2009 (dále jen „napadené opatření obecné povahy“). V odůvodnění tohoto návrhu navrhovatel uvedl, že je vlastníkem pozemků parcelní číslo 2102/8 a parcelní číslo 2113/3 v katastrálním území Rovensko pod Troskami, které jsou jednou z lokalit (konkrétně lokalitou č. 17) dotčenou napadeným opatřením obecné povahy. Navrhovatel se domáhal, aby jeho pozemky, které jsou doposud funkčně využívány jako pole, byly převedeny na nové funkční využití všeobecné obytné území. V průběhu projednávání vydal dne 19. 10. 2007 stavební úřad Městského úřadu Turnov koordinované stanovisko, kterým vyslovil souhlas ke změně využití z pole na všeobecně obytné území. Následně však stavební úřad Městského úřadu Turnov svůj názor změnil a vydal dne 6. 8. 2008 nové koordinované stanovisko, jímž navrhl lokalitu, kde se nachází pozemky navrhovatele, ze změny územního plánu vypustit a ponechat jejich původní funkční využití. Navrhovatel se domnívá, že touto změnou došlo k porušení § 4 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), což navrhovatel odpůrci sdělil a předložil mu i písemné stanovisko Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 7. 11. 2008.

Navrhovatel namítá, že změna územního plánu nebyla vydána zákonem stanoveným způsobem, neboť v průběhu přípravy změny územního plánu byla vydána dvě rozdílná stanoviska a k jejich změně došlo v rozporu se zákonem stanovenými podmínkami. Dle navrhovatele tak byla jednáním stavebního úřadu Městského úřadu Turnov porušena zásada vázanosti předchozím stanoviskem a tím bylo zasaženo do legitimního očekávání navrhovatele, tedy do jeho právní jistoty. Navrhovatel je přesvědčen, že odpůrce neměl k druhému stanovisku stavebního úřadu Městského úřadu Turnov ze dne 6. 8. 2008 přihlížet, neboť nebylo vydáno na základě nově zjištěných a doložených skutečností. Navrhovatel dále spatřuje procesní pochybení při přijímání napadeného opatření obecné povahy v tom, že v něm nejsou citovány připomínky stavebního úřadu Městského úřadu Turnov k lokalitě č. 23, č. 21 a č. 24 a ani se s nimi nijak nevypořádává. Z toho navrhovatel dovozuje, že odůvodnění napadeného opatření obecné povahy neobsahuje úplný a přesný výsledek přezkoumání územního plánu podle § 53 odst. 4 a 5 stavebního zákona, protože chybí vypořádání se s citovanými námitkami. Dále se dle názoru navrhovatele napadené opatření obecné povahy nevypořádalo úplně a přesvědčivě s jeho námitkami, neboť nebylo rozhodnuto samostatně o každé jeho jednotlivé námitce.

Odpůrce ve vyjádření k návrhu uvedl, že pokud navrhovatel považuje dvě různá stanoviska Městského úřadu Turnov za rozporná a v jejich rozporu spatřuje nezákonnost, pak popírá zásady procesu pořizování územního plánu a postupu při vydávání územního plánu jako opatření obecné povahy. Odpůrce poukazuje na § 47 odst. 1, 2 a 3 stavebního zákona, ze kterého vyplývá zvláštní postup při uplatňování stanovisek z hlediska vlivu na životní prostředí a vlivu na evropsky významné lokality či ptačí oblasti (NATURA). Postup v oblasti územního plánování je takový, že se nejprve určí obsah zadání podle § 47 odst. 1 stavebního zákona, přičemž funkcí zadání je stanovit co, kde a v jakém rozsahu má být řešeno v návrhu územního plánu, který teprve podléhá dalším postupům projednání podle stavebního zákona, tj. projednání s dotčenými orgány podle § 50 stavebního zákona. K návrhu zadání vydávají dotčené orgány svá stanoviska, která podle § 47 odst. 2 stavebního zákona obsahují požadavky na obsah územního plánu. Navrhovatelem citované stanovisko stavebního úřadu Městského úřadu Turnov ze dne 19. 10. 2007 je stanoviskem k navrženému obsahu pro řešení změny územního plánu podle § 47 odst. 2 stavebního zákona (tedy pouze jakýmsi obecným odsouhlasením návrhu zadání změny územního plánu). Teprve navrhovatelem citované druhé stanovisko stavebního úřadu Městského úřadu Turnov ze dne 6. 8. 2008 pak obsahuje požadavek na posuzování konkrétního územního plánu. Odpůrce dále uvádí, že orgány územního plánování nemohou rozhodovat, aniž by předmětné návrhy na rozhodnutí byly dohodnuty s dotčenými orgány podle zvláštních předpisů. Pokud dotčené orgány opakovaně požadovaly vypuštění lokality č. 17 ze změny územního plánu, pak musel být předložen ke schválení takový návrh změny územního plánu, který byl dohodnut se všemi dotčenými orgány včetně Městského úřadu Rovensko pod Troskami v rámci jeho působnosti jako orgánu ochrany přírody a krajiny podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Odpůrce dále uvádí, že napadené opatření obecné povahy se ve svém odůvodnění vypořádalo s námitkou navrhovatele, když obsahuje i vyhodnocení souladu vydávané změny s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporu. Odpůrce je přesvědčen, že navrhovatel napadeným opatřením obecné povahy není na svých právech krácen. Navrhovatel jako vlastník pozemků nemá právní nárok na jejich určení k požadovanému účelu, tj. pro zastavění stavbami rodinných domů, neboť je pravomocí obce rozhodnout o využití území v rámci svého územního obvodu. To však navrhovatel opomíjí. Opomíjí také to, že existují určité principy procesu pořizování územního plánu obce, které se vztahují nejenom k jednotlivým etapám, ale rovněž k zásadnímu požadavku na součinnost s dotčenými orgány a na dohodu s nimi. Odpůrce tedy navrhuje, aby soud navrhovatelův návrh zamítl, protože napadené opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným způsobem a není v rozporu se zákonem.

Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že navrhovatel je vlastníkem pozemků p. č. 2102/8 a p. č. 2113/3 v katastrálním území Rovensko pod Troskami, které jsou zapsány v katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 465 a že tyto dva pozemky jsou v napadeném opatření obecné povahy označovány jako lokalita č. 17. Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil také, že Koordinované stanovisko Městského úřadu Turnov, stavební úřad, ze dne 19. 10. 2007 je vydáváno ve věci Návrhu 2. změny Územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami k dokumentaci, oznámené dne 7. 9. 2007, a že Koordinované stanovisko Městského úřadu Turnov, stavební úřad, ze dne 6. 8. 2008 je vydáváno k dokumentaci oznámené dne 10. 7. 2008. Nejvyšší správní soud dále z obsahu spisu zjistil (z registračního listu územního plánu nebo jeho změny ze dne 5. 3. 2009), že ve věci změny č. 2 Územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami došlo dne 29. 6. 2006 k vydání usnesení zastupitelstva obce č. 21/2006, kterým bylo schváleno jeho pořízení, dne 12. 9. 2007 k zahájení projednání zadání a dne 20. 12. 2007 ke schválení zadání usnesením zastupitelstva obce č. 4/2007 podle § 47 odst. 5 stavebního zákona. Dne 10. 7. 2008 došlo k zahájení projednání návrhu podle § 50 stavebního zákona a dne 29. 1. 2009 k vydání opatření obecné povahy podle § 54 stavebního zákona.

Dále Nejvyšší správní soud z obsahu spisu konstatuje, že v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy je námitka navrhovatele popsána a k námitce navrhovatele uvedeno (v bodě 10, str. 7): „Zastupitelstvo města rozhodlo, že námitce nebude vyhověno, z důvodu, že se ztotožnilo se stanoviskem Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí a s akceptováním tohoto stanoviska pořizovatelem, že nezařazení lokality č. 17 do zastavitelných ploch je důležité z důvodu zachování ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny a zachování stávajícího krajinného rázu dané lokality, která je krajinářsky vysoce hodnotná.“ Dále je v napadeném opatření obecné povahy (v bodě 5 na straně 5) uvedeno stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, z hlediska ochrany krajiny: „Stanoviskem č. j. SÚ/08/4391 ze dne 6. 8. 2008 a č. j. OZP/08/3498/ZYH ze dne 3. 9. 2008 požadoval úpravu regulativu zástavby u lokality č. 16 ze dvou na jeden rodinný dům a dále vypustit lokalitu č. 17 ze změny z důvodu zachování ekologicky vyvážené a esteticky hodnotné krajiny a zachování stávajícího krajinného rázu dané lokality.“ Citované stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí ze dne 3. 9. 2008, které je součástí správního spisu, obsahuje odůvodněné stanovisko k rozhodnutí o vypuštění lokality č. 17 a u lokalit č. 23, č. 21 a č. 24 souhlasí bez podmínek. Správní spis obsahuje rovněž zápis z dohodovacího řízení z 20. 8. 2008, na němž byli přítomni zástupci obce Rovensko pod Troskami i Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, kde bylo přímo v terénu dohodnuto, že se mění stanovisko u lokalit č. 21, č. 23 a č. 24 na kladné vyjádření, u lokality č. 16 došlo ke změně regulativu a u lokality č. 17 nedošlo ke kladnému stanovisku, proto bude vypuštěna z dalšího projednávání. Toto dohodovací řízení předcházelo vydání již zmíněného stanoviska odboru životního prostředí ze dne 3. 9. 2008.

Ze správního a soudního spisu pak vyplývá, že navrhovatel není vlastníkem pozemků p. č. 500/2 a p. č. 507/2 v k. ú. Rovensko pod Troskami, které tvoří lokalitu č. 21, ani vlastníkem pozemků p. č. 626/1 a p. č. 626/2 v k. ú. Rovensko pod Troskami, které tvoří lokalitu č. 23, ani vlastníkem žádného z pozemků, které tvoří lokalitu č. 24 - pozemky p. č. 174, p. č. 176, p. č. 1994/1, p. č. 1994/3, p. č. 1995/1, p. č. 1995/2, p. č. 1995/3, p. č. 1995/4, p. č. 1995/5, p. č. 1996, p. č. 1997, p. č. 2000, p. č. 2001, p. č. 2002, p. č. 2245/2 a p. č. 2371/6 v k. ú. Rovensko pod Troskami.

Při ústním jednání, konaném dne 30. 9. 2009, setrvali účastníci řízení na obsahu svých podání. Zástupkyně navrhovatele v plném rozsahu odkázala na obsah návrhu na zahájení řízení. V této souvislosti zejména zdůraznila, že základním argumentem proti napadenému opatření obecné povahy je porušení § 4 odst. 3 stavebního zákona tím, že koordinované stanovisko stavebního úřadu v zadávací fázi územně-plánovací procedury bylo ke změně užití navrhovatelových pozemků souhlasné a ve fázi schvalování návrhu územního plánu pak bylo

negativní. Dále zástupkyně navrhovatele poukázala na to, že byl pořizovatel i správní orgán povinen se vypořádat s námitkami navrhovatele, a to s každou námitkou samostatně a přesvědčivě. Zástupkyně navrhovatele se ve svém vyjádření opakovaně dovolávala i právního stanoviska ministerstva pro místní rozvoj, které bylo předloženo s návrhem a které potvrzuje právní stanovisko navrhovatele. Zástupkyně navrhovatele dále upozornila na to, že pozemky navrhovatele nejsou umístěny ve volné krajině, ale navazují na zastavěné pozemky.

Zástupce odpůrce uvedl, že návrh na zahájení řízení považuje za nedůvodný a účelový, a poukázal zejména na skutečnost, že tvrzení navrhovatele o porušení § 4 odst. 3 stavebního zákona je popřením continuity procesu územního plánu. Není nic neobvyklého na tom, že má územně plánovací proces selektivní povahu a že je výsledkem dohody s dotčenými orgány. Na zahrnutí pozemku do zastavěné plochy není právní nárok, odpůrce se snažil s dotčenými orgány dohodnout navrhovatelem požadovanou změnu, avšak neuspěl. Územně plánovací proces je velmi složitý s ohledem na velmi citlivou hranici mezi přenesenou a samostatnou působností obce. K navrhovatelem předloženému právnímu stanovisku ministerstva pro místní rozvoj zástupce odpůrce uvedl, že toto není pro rozhodování soudu relevantní, neboť ústřednímu orgánu státní správy nepřísluší vydávat právně závazná stanoviska k výkladu zákonů.

Při posuzování podaného návrhu Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny podmínky, za nichž může jednat ve věci. Těmi jsou v řízení, vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu sedmého s. ř. s., existence předmětu řízení (opatření obecné povahy), aktivní legitimace navrhovatele a formulace návrhu, vše v souladu s podmínkami vyplývajícími z ustanovení § 101a s. ř. s. V projednávané věci je nesporná aktivní legitimace navrhovatele jako vlastníka dotčených pozemků i pasivní legitimace odpůrce, předmětem řízení je opatření obecné povahy a rovněž závěrečný návrh je v souladu s podmínkami stanovenými soudním řádem správním. Nejvyšší správní soud proto z hlediska zákonem stanovených podmínek řízení neshledal důvod, pro který by návrh neměl být připuštěn k meritornímu projednání.

Poté Nejvyšší správní soud postupoval v souladu se svou konstantní judikaturou podle pětistupňového algoritmu, vyjádřeného již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publikovaném pod č. 740/2006 Sb. NSS. Napadené opatření obecné povahy vydal odpůrce v rámci své pravomoci a nepřekročil meze zákonem vymezené působnosti (jednání *ultra vires*); tyto dvě skutečnosti ani navrhovatel nikterak nenapadal.

Navrhovatel naopak napadá postup přijetí napadeného opatření obecné povahy, proto se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval přezkumem otázky, zda opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem. Nejzásadnějším argumentem navrhovatele proti napadenému opatření obecné povahy byla skutečnost existence dvou stanovisek stavebního úřadu Městského úřadu Turnov, které jsou dle navrhovatele v rozporu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že každé z obou stanovisek bylo vydáváno v jiné etapě tvorby územně plánovací dokumentace. První, navrhovatelově zájmu příznivé, koordinované stanovisko stavebního úřadu Městského úřadu Turnov ze dne 19. 10. 2007 bylo vydáno k dokumentaci oznámené dne 7. 9. 2007. Koordinované stanovisko Městského úřadu Turnov, stavební úřad, ze dne 6. 8. 2008, s jehož závěry ve vztahu ke svým pozemkům navrhovatel nesouhlasí, je vydáváno k dokumentaci oznámené dne 10. 7. 2008. Nejvyšší správní soud dále z obsahu spisu zjistil, že ve věci změny č. 2 Územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami došlo dne 29. 6. 2006 k vydání usnesení zastupitelstva obce č. 21/2006, kterým bylo schváleno jeho pořízení, dne 12. 9. 2007 k zahájení projednání zadání a dne 20. 12. 2007 ke schválení zadání usnesením zastupitelstva obce č. 4/2007 podle § 47 odst. 5 stavebního zákona. Dne 10. 7. 2008 došlo k zahájení projednání návrhu podle § 50 stavebního zákona a dne 29. 1. 2009 k vydání opatření obecné povahy podle § 54 stavebního zákona.

Zjednodušeně řečeno první z obou navrhovatelem zmíněných stanovisek stavebního úřadu Městského úřadu v Turnově (ze dne 19. 10. 2007) vyslovovalo souhlas s tím, že bude změna územního plánu zpracovávána (§ 47 stavebního zákona), druhé z obou stanovisek (ze dne 6. 8. 2008) pak směřovalo k samotnému obsahu již zpracovávané změny územního plánu (§ 50 stavebního zákona).

Výše uvedené údaje jsou jednoduše zjistitelné z materiálů obsažených ve správním spise i z veřejně dostupných rozhodnutí odpůrce, k nimž měl navrhovatel přístup. Je ovšem pravdou, že pro vyšší míru přesvědčivosti odůvodnění rozhodnutí správních orgánů při územně plánovacím rozhodování by bylo dobré, aby příslušná stanoviska obsahovala ustanovení, z nichž by bylo jednoznačně patrné, v jaké fázi územně plánovací dokumentace jsou vydávána a co je jejich účelem. Nejvyšší správní soud však přesto konstatuje, že nedošlo k porušení zákonem stanovené procedury, tedy k porušení § 4 odst. 3 stavebního zákona, který stanoví, že dotčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem, když stavební úřad vyslovil svůj souhlas s tím, že bude změna územního plánu zpracovávána (podle § 47 stavebního zákona), aby následně vyslovil svůj nesouhlas s příslušným věcným řešením, které požadoval navrhovatel (podle § 50 stavebního zákona).

Další procesní výhrada navrhovatele směřuje k tomu, že odpůrce v napadeném opatření obecné povahy necitoval připomínky z koordinovaného stanoviska stavebního úřadu Městského úřadu Turnov k lokalitě č. 23, č. 24 a č. 21 a nevypořádal se s nimi. Zmíněné námitky stavebního úřadu Městského úřadu Turnov byly řešeny v navazujícím dohodovacím řízení, kde byly znova projednávány lokality č. 16, č. 17, č. 21, č. 23 a č. 24 a dalším stanoviskem odboru životního prostředí Městského úřadu Turnov ze dne 3. 9. 2009 byly rozpory dostatečně vyřešeny; toto stanovisko bylo citováno v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy (str. 5, bod 5). Nadto je třeba upozornit, že u žalobní námitky k lokalitě č. 23, č. 24 a č. 21 navrhovatel nikterak neodůvodnil, oč opírá svou aktivní legitimaci k jejich uplatnění.

Rovněž výhrada navrhovatele, že nebyly v napadeném opatření obecné povahy zohledněny všechny jeho námitky, je nedůvodná, neboť ačkoli tyto námitky byly formulovány v několika bodech, směřují všechny do té skutečnosti, že jeho pozemky nebyly funkčně určeny k zastavění; odpůrce v napadeném opatření obecné povahy věcně tuto záležitost dostatečně vysvětlil. Součástí námitek navrhovatele byl i poukaz na tvrzenou rozpornost obou stanovisek (s níž se Nejvyšší správní soud vypořádal výše); toto je však pouze nesprávné právní hodnocení navrhovatele, které není relevantní procesní námitkou. Navrhovatelův požadavek, aby se s jeho námitkami při schvalování územního plánu vypořádal na místě příslušný dotčený správní orgán, není důvodný. Stavební zákon v § 52 odst. 3 obsahuje ustanovení, že dotčené orgány uplatní na závěr veřejného projednání návrhu územního plánu své stanovisko k připomínkám a námitkám; k později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Toto ustanovení není právním základem nároku osob, které vznášejí námitky, aby každá jejich námitka byla vypořádána na veřejném projednání návrhu územního plánu dotčeným správním orgánem, pouze upravuje proceduru, v jakém čase v průběhu projednávání návrhu územního plánu musí být dotčeným orgánům poskytnut prostor pro jejich stanovisko a určuje termín, po němž se již k jejich připomínkám a stanoviskům nepřihlíží. Věcná námitka navrhovatele byla vypořádána již před veřejným projednáním návrhu územního plánu a v jeho odůvodnění jsou odkazy na stanoviska, jimiž se dotčené orgány s námitkou vypořádaly a části z nich jsou i citovány přímo v textu napadeného opatření obecné povahy. Pokud jde o vyjádření navrhovatele k otázce, zda se jeho pozemky nacházejí ve volné krajině či zastavěné oblasti, tato se nijak nevztahuje k odůvodnění napadeného opatření obecné povahy, které tyto pojmy vůbec neuvádí.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že napadené opatření obecné povahy bylo vydáno zákonem stanoveným postupem.

Dalšími dvěma kroky shora zmíněného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy Nejvyšším správním soudem je přezkum obsahu opatření obecné povahy z hlediska jeho rozporu se zákonem (materiální kritérium) a z hlediska jeho proporcionality (kritérium přiměřenosti právní regulace). K rozsahu soudního přezkumu územního plánu Nejvyšší správní soud konstatuje, že „stanovit funkční využití území ... je činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006 - 74, publikovaný pod č. 968/2006 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy nemůže zasáhnout do věcného řešení funkčního využití pozemků navrhovatele, a to tím spíše, když odpůrce toto funkční využití pozemků ponechal nezměněné. Pokud pak navrhovatel dovozuje své očekávání změny funkčního využití svých pozemků ze souhlasného stanoviska ke změně zadání územního plánu, pak je třeba upozornit, že toto souhlasné stanovisko bylo směřováno toliko k otázce, zda může odpůrce přistoupit k dalšímu postupu vyhotovování návrhu změny, jak již bylo výše uvedeno. K tvrzení, že se v tomto případě jedná dokonce o legitimní očekávání, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že právní institut legitimního očekávání (*espérance légitime, legitimate expectation*) má jiný význam, než který mu přisuzuje navrhovatel. Legitimní očekávání je v právu spojováno s vlastnickým právem a majetkem, tedy jako legitimní očekávání nabytí určitého majetku, a je chráněno článkem 11 Listiny základních práv a svobod. Taktéž článek 1 odst. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Evropské úmluvě o ochraně základních práv a svobod chrání i legitimní očekávání, které je integrální součástí ochrany majetkových práv [srov. Doplňující rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva o spravedlivém zadostiučinění ze dne 28. 5. 2002, *Beyeler proti Itálii*, (stížnost č. 33202/96), rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 6. 2001, *Zwierzyński proti Polsku* (stížnost č. 34049/96, ECHR 2001 - VI) a rozsudek Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 22. 6. 2004, *Broniowski proti Polsku* (stížnost č. 31443/96, ECHR 2004 - V)]. V daném případě není tedy možno dojít k závěru, že by snad napadené opatření obecné povahy nějak zasáhlo do legitimního očekávání navrhovatele na nabytí majetku, neboť navrhovatel jen požadoval změnu funkčního využití svých pozemků, a tedy nemohl ani nechtěl nabýt žádnou další majetkovou hodnotu. I v tomto směru tedy nezbyvá než konstatovat, že napadené opatření obecné povahy je zákonné, neboť není věcně v rozporu se zákonem a odpůrce jej vydal s přihlédnutím k zásadě proporcionality.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud shledal návrh na zrušení opatření obecné povahy - Změna č. 2 územního plánu sídelního útvaru Rovensko pod Troskami jako nedůvodný, a proto ho v souladu s § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl.

Podle § 101d odst. 5 s. ř. s. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu